

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-72/17-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ane Berlengi Fellner, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, koje zastupa punomoćnica _____, putem generalne punomoći broj: _____, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9 i 10, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Paga, koju zastupa gradonačelnik Željko Maržić, putem punomoćnika _____, odvjetnika u _____, u predmetu radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i izdavanje potvrde o pravu puta, na sjednici vijeća održanoj 6. rujna 2017.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev radi poništenja rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/181, urbroj: 376-10-17-24 od 15. ožujka 2017.

II. Nalaže se tužitelju da podmiri trošak zainteresirane osobe u iznosu 3.125,00 kn.

III. Ova presuda objavit će se u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturi operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na tim rješenjem navedenim česticama te se utvrđuje visina naknade za pravo puta koja iznosi 195.975,89 kn godišnje i nalaže se tužitelju da u roku od 30 dana od dana zaprimanja tog rješenja i potvrde o pravu puta počne plaćati utvrđenu naknadu i da dokaz o izvršenoj uplati dostavi tuženiku.

Tužitelj je protiv ovog rješenja podnio tužbu iz svih zakonom propisanih razloga. Navodi postupanje tuženika u svezi sa zahtjevom zainteresirane osobe Grada Paga, kao vlasnika odnosno upravitelja općeg dobra za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (u daljnjem tekstu: EKI) te navodi da je tuženik po službenoj dužnosti pokrenuo inspekcijski nadzor i rješenjem od 14. lipnja 2016. tužitelju je naložio niz obveza vezanih za snimanje EKI i izradu geodetskog elaborata na cijelom administrativnom području Grada Paga. Navodi da je tijekom postupka tuženik donio i zaključak 23. studenog 2016. po kojem je tužitelj postupio te da mu je rješenjem od 16. veljače 2017. naloženo izvršiti određene ispravke, a tužitelj je postupio i sukladno ovom rješenju te dostavio tražene podatke. Ističe da je osporenim rješenjem tuženik priznao pravo vlasništva i upravljanja zainteresiranoj osobi, a time i status

ovlaštenika naknade za pravo puta za niz nekretnina koje se ne nalaze u vlasništvu zainteresirane osobe niti su opća dobra pod njegovim upravljanjem. Navodi da se usporedbom popisa nekretnina iz izreke osporenog rješenja i podataka iz Tablice 1. koja je sastavni dio tog rješenja nedvojbeno može utvrditi da su izrekom rješenja obuhvaćene nekretnine koje se ne nalaze u vlasništvu ili pod upravom zainteresirane osobe, već se u zemljišnim knjigama vode kao općenarodna imovina, društveno vlasništvo ili je riječ o pomorskom dobru. Zbog toga smatra da je sama izreka rješenja u suprotnost s Tablicom 1. jer je tuženik donio rješenje protivno stanju u zemljišnim knjigama i dokumentaciji dostavljenoj od strane tužitelja, bez valjanih dokaza i u potpunosti izvan svoje nadležnosti rješenjem priznao pravo vlasništva zainteresiranoj osobi na onim nekretninama za koje iz zemljišnih knjiga ne proizlazi da bi se nalazile u vlasništvu zainteresirane osobe, niti je to svojstvo zainteresirana osoba u postupku uspjela dokazati. Ističe da iz potvrde o pravu puta broj: 8317 proizlazi da je izdana na temelju ovjerenih zemljišno knjižnih izvataka koji ne odgovaraju onome što je utvrđeno osporenim rješenjem zbog čega smatra da je tuženik postupio protivno odredbi članka 28. stavka 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama i članku 5. stavku 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta, a također i protivno odredbama Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, temeljem kojeg su opća dobra dijelovi prirode koji po svojim osobinama ne mogu biti u vlasništvu niti jedne osobe i koji su na uporabi svih, a kojima upravlja Republika Hrvatska, a ne jedinice lokalne samouprave. Ističe da je opće dobro kao stvar izvan vlasničkog režima samo pomorsko dobro što je uređeno Zakonom o pomorskom dobru i lukama, a pomorskim dobrom kao općem dobrom upravlja RH. Poziva se na načelo zaštite povjerenja u istinitost i potpunost zemljišnih knjiga, budući da zakonodavac nakon 1. siječnja 2017. nije produžio rok odgode primjene tog načela sukladno članku 388. stavku 5. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima. Smatra da zainteresirana osoba tijekom postupka nije dokazala da je upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine na svim česticama obuhvaćenim rješenjem, te smatra da tuženik nije imao pravne osnove obvezivati tužitelja na plaćanje naknade za pravo puta za one nekretnine koje bi imale status javnog dobra u općoj uporabi. U odnosu na pozivanje tuženika na Zakon o komunalnom gospodarstvu smatra da se tim zakonom uređuju pitanja u pogledu svrhovitog obavljanja komunalnih djelatnosti, a ne vlasničkopravni odnosi. Također ne prihvaća stajalište tuženika u svezi pozivanje na Zakon o cestama budući da taj Zakon propisuje izričitu obvezu općina i gradova da usklade stvarno stanje sa zemljišnoknjižnim stanjem. Smatra neosnovanim obrazloženje rješenja koje izdavanje potvrde o pravu puta i plaćanje naknade vezuje uz osiguravanje cjelovitosti i sigurnosti uporabe mreže EKI. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev usvoji i poništi rješenje tuženika.

Tuženik je dostavio odgovor na tužbu kojim se u cijelosti protivi tužbenim navodima. Predlaže da Sud žalbu odbije kao neosnovanu.

Odgovor na tužbu dostavila je i zainteresirana osoba koja ističe da je javnom ispravom od 20. siječnja 2017. potvrdila da su nekretnine za koje je proveden upis društvenog vlasništva u vlasništvu zainteresirane osobe na temelju odredbe članka 87. stavka 1. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi, a također i potvrdu od 20. siječnja 2017. kao dokaz da upravlja nekretninama koje su u pomorsko dobro u općoj uporabi, a nalaze se na području jedinice lokalne samouprave Grada Paga, a o kojima ova jedinica lokalne samouprave vodi brigu o zaštiti i koje održava. Predlaže da Sud zahtjev odbije i potražuje trošak u iznosu od 3.125,00 kn.

Naknadnim podneskom od 27. srpnja 2017. predlaže održavanje rasprave iz razloga što su sporne odlučne činjenice, odnosno je li zainteresirana osoba upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnina za koje je osporenim rješenjem utvrđena naknada za pravo puta.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 12. stavka 1. točke 11. i članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14.). Odredbom članka 12. stavka 1. točke 11. ovog Zakona propisano je da su u nadležnosti Agencije, uz ostalo i regulatorni poslovi koji se odnose na utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Prema odredbi članka 28. stavka 6. istog Zakona upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od Agencije tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. tog Zakona te utvrđivanje vrste naknade za pravo puta. Prema odredbi članka 27. stavka 1. istog Zakona operatori javnih komunikacijskih mreža imaju prava infrastrukturnog operatora na cijelom području RH što obuhvaća gradnju, održavanje, razvoj i korištenje EKI i na općem dobru, a nekretninama u vlasništvu RH i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba u skladu s tim Zakonom i posebnim propisima.

Tuženik je osporeno rješenje donio temeljem zahtjeva zainteresirane osobe koji je podnesen dana 18. travnja 2016. Zahtjev je podnesen u smislu odredbe članka 5. stavka 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj 152/11. i 151/14.) kojom je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred HAKOM-om pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI iz članka 2. stavka 1. tog Pravilnika pri čemu upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ima pravo odabrati hoće li se visina naknade za pravo puta odrediti na način kako je to određeno stavcima 1. ili 5. članka 7. istog Pravilnika. Prema stavku 2. ovog članka Pravilnika po utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta HAKOM će izdati potvrdu o pravu puta infrastrukturnom operatoru osim u slučaju ako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ugovore korištenje općeg dobra ili vlastitih nekretnina s infrastrukturnim operatorom putem drugih važećih propisa (stavak 3.).

U svezi sa zahtjevom zainteresirane osobe tuženik je tijekom postupka od tužitelja zahtijevao dostavljanje podataka koje Pravilnik propisuje odredbom članka 3. kao sastavni dio zahtjeva infrastrukturnog operatora u svrhu izdavanja potvrde o pravu puta. Dostavu traženih podataka od tužitelja je tražio rješenjima inspektora tuženika za koje je ovaj Sud u svojim ranijim presudama utvrdio da su nezakonita (presuda broj: UsII-169/16 od 12. siječnja 2017. objavljena u Narodnim novinama broj 27/17 i dr.).

Zakon o elektroničkim komunikacijama (kao i Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta) propisuju ovlast upravitelju općeg dobra, odnosno vlasniku nekretnine da od Agencije traži utvrđivanje infrastrukturnog operatora EKI izgrađene na tim nekretninama i utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Iz navedene zakonske odredbe proizlazi zaključak da ovakav zahtjev treba biti potkrijepljen dokazom o vlasništvu nekretnine, odnosno dokazom iz kojeg proizlazi da je podnositelj zahtjeva upravitelj općeg dobra. U provedenom postupku tuženik je utvrdio na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu EKI te je sve te nekretnine podveo pod vlasništvo, odnosno upravu zainteresirane osobe. Navedeno utvrđenje sukladno je podacima sadržanim u Tablici 1. koja je sastavni dio tog rješenja, a koja sadrži podatke o vlasniku odnosno upravitelju za svaku pojedinu nekretninu. Naime, uvidom u Tablicu 1. sud je utvrdio da su sve nekretnine na koje se odnosi rješenje upisane kao vlasništvo Grada Paga, odnosno kao društveno vlasništvo – organ upravljanja SO Pag; općenarodna imovina narodni odbor Općine Pag, društvo vlasništvo kao organ upravljanja narodni odbor Općine Pag, općenarodna imovina organ upravljanja MNO Pag ili društveno vlasništvo organ upravljanja Općina Pag. Tijekom postupka zainteresirana osoba je tuženiku dostavila potvrdu klasa: 940-

01/17-10/4, urbroj: 2198/24-04/01-17-3 od 20. siječnja 2017., kojom potvrđuje da su sve pojedinačno nabrojane nekretnine ovakvog upisa preuzete u vlasništvo Grada Paga temeljem odredbe članka 87. stavka 1. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi iza prijašnje Općine Pag.

Neprijeporno je da zainteresirana osoba nije vlasništvo predmetnih nekretnina u zemljišnim knjigama provela u skladu s vlasničkopravnim režimom koji je na snazi u Republici Hrvatskoj. Međutim, stupanjem na snagu Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima za upise prava upravljanja, odnosno korištenja i raspolaganja u zemljišnim knjigama i drugim javnim upisnicima koji su provedeni do dana stupanja na snagu tog Zakona prema odredbi članka 360. stavka 4. uzet će se da su upisi prava vlasništva. Odredba članka 362. stavka 2. tog Zakona sadrži predmijevu prema kojoj se smatra da je osoba koja je u zemljišnoj knjizi upisana kao nositelj prava korištenja neizgrađenog građevinskog zemljišta u društvenom vlasništvu, odnosno nositelj prava korištenja takvog zemljišta, vlasnik tog zemljišta, a tko tvrdi suprotno to treba dokazati. Neprijeporno je da je zainteresirana osoba pravni slijednik prijašnje Općine Pag te je temeljem članka 87. stavka 1. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi (Narodne novine, broj 90/92.) preuzela njezine nekretnine i stupanjem na snagu Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, na tim nekretninama stekla pravo vlasništva.

U Tablici 1 za kčbr. 8537/1, 8537/10 i 2258/1 upisano je pomorsko dobro. Međutim, također tijekom postupka zainteresirana osoba dostavila je potvrdu klasa: 940-01/17-10/4, urbroj: 2198/24-04/01-17-2 od 20. siječnja 2017. kojom za navedene nekretnine, kao pomorsko dobro u općoj uporabi, potvrđuje da u smislu članka 10. stavka 3. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama (Narodne novine, broj 158/03.) o ovim nekretninama vodi brigu o zaštiti i iste održava. Navedena potvrda predstavlja ispravu kojom zainteresirana osoba dokazuje da upravlja općim dobrom.

Tužitelj tijekom provedenog postupka pred tuženikom nije osporavao navedene potvrde, a tužbenim navodima, koje su općenite naravi, nije doveo u sumnju istinitost podataka koje navedene potvrde sadržavaju u pogledu točno određenih nekretnina.

Iako je sud utvrdio da je u postupku donošenja rješenja tuženik neosnovano rješenjima svojih inspektora zahtijevao od tužitelja dostavu određenih podataka, protiv ovih rješenja tužitelj je imao mogućnost pokretanja zasebnog upravnog spora, a utvrđene povrede pravila postupka nisu takve prirode da bi dovodile u sumnju zakonitost ovdje osporenog rješenja.

Kako je zainteresirana osoba zahtjev za izdavanje potvrde i naknade za pravo puta potkrijepila dokazom o vlasništvu nekretnina, odnosno dokazom iz kojeg proizlazi da je upravitelj općeg dobra, to je prema ocjeni Suda rješenje tuženika pravilno i osnovano na odredbi članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama jer ova odredba ovlašćuje isključivo vlasnika nekretnine odnosno upravitelja općeg dobra na podnošenje zahtjeva radi utvrđenja infrastrukturnog operatora, a time i na utvrđivanje visine naknade za pravo puta koju je infrastrukturni operator dužan plaćati.

Kako je prema odredbi članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) propisano da stranke imaju pravo na troškove upravnog spora razmjerno uspjehu u sporu Sud je dosudio zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova ovog upravnog spora. Sud nije prihvatio prijedlog zainteresirane osobe za održavanje rasprave radi utvrđivanja prava vlasništva nad nekretninama.

Navedeno iz razloga što je tijekom postupka valjano i neprijeporno utvrđeno pravo vlasništva zainteresirane osobe nad nekretninama navedenim u točki I. rješenja tuženika, a također iz razloga što u slučaju spora o pravu vlasništva nekretnina, ovaj sud nije nadležan odlučivati.

Iz navedenih razloga na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučeno je kao pod točkom I. presude, dok se odluka pod točkom II. temelji na odredbi članka 79. stavka 6. istog Zakona. Odluka pod točkom III. ove presude temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama.

U Zagrebu 6. rujna 2017.

Predsjednica vijeća
Ana Berlengi Fellner, v.r.

Za točnost otpisa - ovlaštenu službenicu

Tanja Nemčić

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	15.12.2017. 9:28:05		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/17-01/44	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-17-3	spis	0	

d2010640

